

Hlášení o neputování Královské šekspírtovské putující divadelní společnosti Orfeus v Čechách i v Moravě 2007

dříve

Hlášení o putování

Ukázka z principálových zápisků, které budou k dostání v Krytovém divadle Orfeus
v sezoně 2007/8 a dále.

„Tak tady, Hýsková, tady je, i když se to neví, kolébka českého bajkrosu, který jsem tady nevědomky provozoval. Tehdy jsme tomu ovšem s klukama říkali „jezdit po lese“. V této kolébce jsem nejprve jezdil na tatínkově cestovním kole, později už i na svém soukromém stroji zn. Eska! Bez přehazovačky. Pedály se krásně brzdilo a smykovalo.“ Hýsková se tváří, chuděra, dosti nechápavě. „To se dost těžko vysvětluje,“ pokračuje principál, „kdybych tady měl kolo, tak bych ti to názorně předvedl.“ A Hýsková tomu věří, protože principál, zvěřiv zeleň svého mládí, počíná si neuvěřitelně svěže, navzdory svým opěrným holím artritického mrzáka a pádí vpřed, bujaře zpívaje „Lví silou, vzlétem sókolím kupředu chváátééjme...“ v tom fofru si ani nevědomuje, jak, na rozdíl od něj, je zeleň jeho mládí omšelá, vybledlá a zaprášená. Kráčí s jistotou, s níž by mohl jít i se zavřenýma očima. „A zde vpravo,“ poučuje schvácenou principálovou hlasem profesionálního průvodce, „se nalézají rozměrné kruhové až elipsovitě prolákliny, v průměru pětimetrové, jejichž středem vedla druhá z bajkrosových tras nás, sportovních cyklistů. Ta první je ta, kterou nyní sledujeme...“ zničehožnic odbočí ve výkladu: „ - že ale tady mohl člověk pěkně sletět po držce! “ a pokračuje dál : „...tedy jež se kroutí mezi oněmi proláklinami. Tu kameru namiř pochopitelně dolů, i když ty kotle nevidíš, určitě tam jsou,“ důrazně instruuje svoji průvodkyni, která se snaží jeho pouť dokumentovat videokamerou. Mezitím si principál konečně povšimne zdevastovaného prostředí, té špíny, papírů a opět neodbytných PET lahví a posmutní.

A tak jdeme dál, teď s kopce dolů, kolem povlovné stráně, kde by asi za mlada bylo milé posedět s kamarádkou, ale kdeže by to tehdy přišlo klukovi vůbec na mysl... Neustále nás provází silný chřestivý hukot nepřestajně jezdících nákladních vlakových souprav, ujíždějících po trati, po které jsme běhávali po pražcích, vždy každý druhý přeskakující, protože vlaků tehdy jezdívalo pomálu...

Z lesa vycházíme u jakéhosi vodárenského objektu, kde se ke smetištčímu odpadu bratrsky přidruží jeho posprejované zdi. Na plechových dveřích se skví dvacetimetrový černý háknkrajc a pod ním nápis ZABÍT LIDI. Naproti přes cestu keř, obsypaný zlatými mirabelkami, chuti tak skvoucí, že až k nevíře, protože nikdy nikde tak rajských plodů principál neochutnal.

Jsmo u silnice, po níž jsme vyšli u hřbitova. Bývalá chudinštější, štěrkovaná, dnes je navlečená do asfaltu, že se nemůže ani hnout. Ale je tu jako cyklostezka ku prospěchu cyklistům, obrněným přilbami, s přiléhavými elastickými polokalhotami, pravidelně šlapajícím na svých zpopřehazovačkových strojích. Pěšího nevidět. Pokrok dopředu či dozadu?